

Sylwetki kandydatów do godności członka honorowego SEP

1) Zgłaszający: Oddział Zagłębia Węglowego SEP

Jerzy BARGLIK urodzony 11 VII 1949 r. w Dąbrowie Górniczej.

Wykształcenie: wyższe techniczne (Politechnika Śląska), **tytuł naukowy (zawodowy):** dr hab. inż. prof. nzw. Politechniki Śląskiej i Warszawskiej.

Rok wstąpienia do SEP: (1973 - SITPH), 1985 – SEP

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia:

Państwowe: BKZ - 1988, ZKZ 1995, Krzyż Kawalerski OOP - 2002,

Resortowe, regionalne: Zł. Odzn. Zasł. dla Energetyki-2006, Zł. Odzn. Zasł. dla Woj. Sl.2008;

SEP: SOH-1990, ZOH-1995, Medale: M. Pożaryskiego - 1998, J. Groszkowskiego-2000, St. Fryzego-2002, J. Obrąpalskiego – 2003;

NOT: SOH-1990, ZOH-1999;

SITPH: ZOH-1995.

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

SEP: od 1985 r. organizator i prezes Koła SEP na Wydz. Metalurgii Pol. Śląskiej; 1990-1993 - członek Prezydium Zarządu OZW SEP; 1993-1997 - wiceprezes OZW SEP; 1998-2006 - prezes OZW SEP; 2002-2006 - Dziekan Rady Prezesów; od 2006 r. prezes SEP.

NOT: 2004-nadal - prezes Śląskiej Rady FSNT NOT, członek Rady Krajowej FSNT NOT, od 1996 r. przewodniczący Rady Programowej. **Śląskich Wiadomości Elektrycznych.**

Szczególne zasługi w inicjowaniu form działalności oraz propagowanie SEP:

1995 r. - organizuje I Katowickie Dni Elektryki (KDE), imprezę nie mającą równej sobie w skali kraju pod względem formy i zakresu. W 2009 r. odbyła się już 6. edycja tej imprezy popularyzującej SEP w społeczności pozastowarzyszeniowej i w szkołach.

1999 r. - doprowadza do wydania pierwszego egzemplarza **Śląskich Wiadomości Elektrycznych** - dwumiesięcznika naukowo-technicznego oddziałów SEP woj. Śląskiego i Opolskiego. Jest wydawany nadal i korzysta z dotacji KBN - obecnie wydawany jest z wkładką Śląskiej Okręgowej Izby Inż. Budownictwa.

W tym samym roku powstaje autorski biuletyn informacyjny **EXPRESIK** - do 2006 r. jako tygodnik, a obecnie miesięcznik.

Od 2000 r. jest przedstawicielem SEP w EUREL-u (z siedzibą w Brukseli), jest Wiceprezydentem UIE (Union for Electrics Applications).

Osiągnięcia naukowo-dydaktyczne:

W 1994 r. organizuje polsko-amerykańskie studium podyplomowe w Politechnice Śląskiej z zakresu restrukturyzacji przedsiębiorstw ze szczególnym uwzględnieniem aspektów ekologicznych. Studium doczekało się 10. edycji i ponad 200 absolwentów.

Umiejętnie łączy pracę dydaktyczno-naukową z działalnością społeczną w SEP i w NOT. W pracy zawodowej specjalizuje się w problematyce elektrotermii. Uzyskał 5 patentów, przeprowadził 3 wdrożenia przemysłowe, wykonał 52 prace badawcze z dziedziny elektrotermii. Jest autorem lub współautorem 7 skryptów i monografii, około 150 artykułów w czasopismach krajowych i zagranicznych oraz recenzowanych materiałach konferencyjnych.

Członek Rady Naukowej Instytutu Elektrotermii i Komitetu Elektrotechniki PAN.

2) Zgłaszający: Oddział Piotrkowski SEP

Jerzy Andrzej BAK urodzony 30 V 1936 r. w Strzelnie, zmarł w wieku 65 lat 11 czerwca 2004 r. w Piotrkowie Tryb.

Absolwent Wydziału Elektrotechniki Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

Od 1963 r. pracował w Kopalni Węgla Kamiennego "Generał Zawadzki" w Dąbrowie Górniczej jako pracownik dozoru dołowego. Od 1965 r. był zatrudniony w Fabryce Maszyn Górniczych PIOMA w Piotrkowie Trybunalskim kolejno jako: konstruktor, starszy energetyk, starszy mistrz, Kierownik Oddziału Elektrycznego i kierownik Wydziału Remontów i Eksploatacji Urządzeń Elektrycznych. Jednocześnie był pracownikiem dydaktyczny Technikum Budowy i Remontu Maszyn Górniczych w Piotrkowie. Od roku 1977 był kolejno: Głównym Energetykiem, Główny Specjalistą Utrzymania Ruchu, Szefem Utrzymania Ruchu kierującym ponad 600-osobowym zespołem.

Mgr inż. Jerzy Andrzej Bąk był organizatorem i współrealizatorem budowy i rozruchu wielu obiektów energetycznych i urządzeń przemysłowych takich jak: stacje energetyczne 110/15 kV, 15 kV, 0,4 kV, sieci elektroenergetyczne i energetyczne, piece łukowe i indukcyjne, ciepłownie, wytwórnie tlenu, wytwórnie acetyleny i gazów technicznych, wytwórnie sprężonego powietrza, hale i maszyny przemysłowe. Był twórcą i wychowawcą służb utrzymania ruchu zakładów przemysłowych. Z ramienia Zakładu i ZM i UG "KOPEX" sprawował nadzór nad uruchomieniem maszyn i urządzeń w Kopalni Węgla CM S.A. w Brazylii.

Był członkiem SEP od roku 1961; wstąpił do stowarzyszenia w Oddziale Krakowskim jako student AGH. Od roku 1965 działał w Kole Terenowym Oddziału Łódzkiego w Piotrkowie Tryb., był członkiem Zarządu Oddziału Łódzkiego SEP. Był założycielem Koła SEP przy FMG "PIOMA" (1978) i przez wiele lat był członkiem zarządu tego Koła. W roku 1979 został członkiem założycielem i pierwszym wiceprezesem ds. Naukowo-Technicznych Oddziału Piotrkowskiego SEP. W latach następnych był prezesem Oddziału w ciągu 3-ch kolejnych kadencji od roku 1981 do 1998, a w latach 1987-2002 przez dwie kadencje, był wiceprezesem ds. organizacyjnych Oddziału. Był rzecznikiem i zweryfikowanym wykładowcą SEP. Zorganizował Ośrodki Szkoleniowe w Piotrkowie Tryb. i Bełchatowie i był przewodniczącym Komisji Egzaminacyjnej i Komisji Kwalifikacyjnej (1994-2004). Był członkiem Centralnej Komisji Odznaczeń i Nagród, Centralnej Komisji Uprawnień Zawodowych, Komisji Statutowej, delegatem na kolejne Walne Zjazdy SEP – od XXII do XXX, uczestnikiem dwóch Kongresów Techniki Polskiej i wieloletnim członkiem Rady Federacji SNT NOT oraz współbudowniczym Domu Technika w Piotrkowie Tryb. Był świetnym organizatorem i animatorem działalności stowarzyszeniowej, dążył do zintegrowania środowiska inżynierjno-technicznego.

Otrzymane wyróżnienia stowarzyszeniowe: • sr. zł. **OH SEP** i NOT, • **Medale SEP** im. prof. Pożaryskiego i inż. K. Szpotańskiego, • godność Zasłużonego Seniora SEP oraz • godność oddziałową – Honorowego Prezesa Oddziału Piotrkowskiego SEP (1987).

Odznaczenia państwowe (2), resortowe (8), regionalne i zakładowe (5): • Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi; • Odznaki: Brązowa i Srebrna – „Zasłużony dla Górnictwa”, „Zasłużony dla Rozwoju Przemysłu Maszyn Górniczych”, Zasłużony Pracownik FMG „Pioma”, Srebrna i Złota – „Zasłużony dla Energetyki”, Brązowa – „Za Zasługi dla Ochrony Przeciwpożarowej”, Honorowa – „Za Zasługi dla Województwa Piotrkowskiego”, „Nauczyciel Wychowawca Młodzieży”; • Medale: XX-lecia Województwa Piotrkowskiego, 35-lecia Polskiego Dozoru Technicznego, Srebrny i Złoty – „Za Zasługi dla Pożarnictwa”.

3) Zgłaszający: Oddział Gliwicki SEP

Tadeusz GLINKA urodzony 30 VII 1938 r. w miejscowości Lgota Błotna.

Wykształcenie: wyższe, **Tytuł naukowy (zawodowy):** prof. zw. dr hab. inż. Elektryk.

Miejsce pracy stanowisko: Politechnika Śląska w Gliwicach, profesor.

Rok wstąpienia do SEP: 1962.

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia:

Państwowe: Srebrny Krzyż Zasługi – 1979, Złoty Krzyż Zasługi – 1983, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski – 1995, Srebrna Odznaka – Zasłużony dla Rozwoju Województwa Katowickiego – 1970, Medal Komisji Edukacji Narodowej – 2002

SEP: Srebrna Odznaka Honorowa – 1988, Złota Odznaka Honorowa – 1994, medal im. prof. St. Fryzego – 2002, medal im. prof. J. Obrąpalskiego – 2003, Zasłużony Senior SEP – 2008

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

Prof. Tadeusz Glinka wiązał pracę naukowo–badawczą i dydaktyczną z działalnością społeczną w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich. Swoimi działaniami szybko wychodzi poza ramy Koła Zakładowego. Uczestniczył w wielu Konferencjach naukowo–technicznych, organizowanych przez Oddział Gliwicki SEP, głównie jako autor referatów z dziedziny maszyn elektrycznych. W 1995 r. był przewodniczącym Komitetu Programowego Konferencji „Energoelektronika – Energooszczędność”. W 2003 r. był członkiem Komitetu Programowego Konferencji „Energooszczędność – Technologia”.

Od 1972 r. aktywnie współdziała z Ośrodkiem Rzeczoznawstwa przy Oddziale Gliwickim SEP a od 1982 r. jest weryfikatorem Izby.

Od 1986 r. jest członkiem Zarządu Oddziału Gliwickiego SEP, a od 2002 r. przewodniczącym Rady Nadzorczej Komisji Egzaminacyjnych ds. Kwalifikacji, powołanych przez URE przy Oddziale Gliwickim SEP. Przewodniczył Walnym Zgromadzeniom Oddziału Gliwickiego i reprezentował Oddział na Walnych Zjazdach SEP. Od 2007 r. jest przewodniczącym Kapituły Konkursu przy ZG SEP ds. Wyróżniającego się Nauczyciela i Opiekuna Młodzieży. Jest członkiem Rady Programowej Śląskich Wiadomości Elektrycznych.

W 2008 r. otrzymał wyróżnienie Prezesa SEP w kategorii „Współpraca z uczelniami”.

Osiągnięcia naukowo dydaktyczne:

Prof. Tadeusz Glinka pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji na Uczelni. W latach 1990 – 1996 był Dziekanem Wydziału Elektrycznego, a od 1990 r. członkiem Senatu Politechniki Śląskiej. W latach 1993 – 2006 był dyrektorem Instytutu Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej. Od 2003 r. już drugą kadencję jest członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych przy Premierze RP. Od 1994 r. jest członkiem z wyboru Komitetu Elektrotechniki PAN a od 1986 r. członkiem Sekcji Trakcji Elektrycznej i Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN.

Uzyskał 6 nagród Ministra i ponad 20 nagród Rektora Politechniki Śląskiej. Wypromował wielu absolwentów, w tym 10 doktorów. Recenzował wiele przewodów doktorskich i habilitacyjnych.

Prof. Tadeusz Glinka jest autorem jednej i współautorem dwóch monografii, siedmiu podręczników akademickich i ponad 250 publikacji w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Jest twórcą ponad 20 patentów.

4) Zgłaszający: Oddział Poznański SEP

Stefan GRANATOWICZ urodzony 18 XII 1935 r. w Poznaniu.

Wykształcenie: wyższe techniczne - Politechnika Poznańska, **Tytuł naukowy (zawodowy):** mgr inż. elektryk.

Miejsce pracy, stanowisko: Biuro Projektów Komunikacyjnych w Poznaniu - weryfikator, koordynator.

Rok wstąpienia do SEP: 1965

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia.

Państwowe: SKZ - 1985, SKZ - 1994, Krzyż Kawalerski OOP - 2004

Resortowe, regionalne: srebrny medal za zasługi dla transportu - 1988, złoty medal za zasługi dla transportu - 1995, OH za Zasługi dla Województw: Poznańskiego, Zielonogórskiego, Gorzowskiego, Pomorza Zach., Kaliskiego, Medal Zasługi I kl. Min. Transportu NRD, Medal Zasługi dla m. Poznania

SEP: SOH - 1998, ZOH - 2006

NOT: SOH - 2002, ZOH - 2005.

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

SEP: 1970-1974 – przewodniczący Koła Terenowego, 1998- 2002 – członek Zarządu Oddziału, a od 2002 r. – prezes O. Poznańskiego, od 2006 r. – członek CKO i W

NOT: od 2002 r. – wiceprezes Rady FSNT NOT w Poznaniu.

Szczególne zasługi w inicjowaniu form działalności oraz propagowanie SEP:

W 2002 r. nawiązuje kontakty i współpracę z wielu przedsiębiorstwami regionu poznańskiego, nawiązuje współpracę z Politechnika Poznańską, uczestniczy w organizacji konferencji naukowo-technicznych i sympozjów regionalnych i ogólnonarodowych, z Dyrekcją M. Targów w Poznaniu. Uaktywnił działalność Ośrodka Rzeczoznawstwa, zainicjował powstanie Sekcji Trakcji Elektrycznej i Koła Studenckiego, doprowadził do ustanowienia medalu im. prof. Józefa Węgrzyna.

Osiągnięcia w pracy zawodowej:

Od 1962 r. pracuje na różnych stanowiskach kierowniczych w Zachodniej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych. Z uznaniem zwierzchników pełni m.in. funkcje: Głównego Energetyka, kierownika elektryfikacji odcinków linii kolejowej: Poznań-Rzepin-Granica Państwa, Głogów-Rzepin, Czerwieńsk-Zbąszynek, Poznań-Piła, Ostrów-Krotoszyn-Jarocin.

Opracował i wdrożył cztery bardzo znaczące dla PKP projekty racjonalizatorskie i wynalazcze, które otrzymały patenty PKP. Jest autorem 12 publikacji w pismach technicznych z zakresu trakcji dróg kolejowych, transportu szynowego. Wygłosił 6 referatów na międzynarodowych konferencjach naukowo-technicznych w Gdyni, Poznaniu i w Kielcach. Od 2008 r. kieruje pracami projektowymi w firmie francuskiej SYSTRA-dla modernizacji linii kolejowej Poznań-Wrocław.

5) Zgłaszający: Oddział Radomski SEP

Lech NOWOSAD urodzony 14 VII 1947 r. w Radomiu.

Wykształcenie: wyższe techniczne, **Tytuł naukowy (zawodowy):** inż. Teletechnik.

Miejsce pracy stanowisko: właściciel firmy P.P.H.U. ELTER w Radomiu.

Rok wstąpienia do SEP: 1967.

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia:

Państwowe: BKZ (1984), ZKZ (1998).

Resortowe, regionalne: **SEP:** SOH i ZOH. Medale: im. M. Pożaryskiego i im. J. Groszkowskiego. Zasłużony Senior SEP,

NOT: SOH i ZOH.

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

SEP: w O. Radomskim: 1978-1980 - członek Zarządu, 1981-1987 - Sekretarz Zarządu, 1987-1994 oraz 2002-2006 Prezes Oddziału, 1994-2002 wiceprezes O. Radomskiego, 1994-1998 członek Prezydium ZG SEP, 1998-2002 skarbnik SEP, od 2006 r. członek ZG SEP.

NOT: 1981-1990 oraz 1993-2006 - członek Rady FSNT NOT w Radomiu, w latach 2002-2006 Prezes O. Radomskiego FSNT NOT.

Szczególne zasługi w inicjowaniu form działalności oraz propagowanie SEP:

Inicjator licznych sympozjów. Podczas pełnienia funkcji Prezesa Oddziału przeprowadził procedurę związaną z uzyskaniem osobowości prawnej przez O. Radomski. Przeprowadził również procedurę certyfikatu ISO-9001 w 2005 r. Zainicjował budowę małej elektrowni wodnej w Koszorowie k. Szydłowca, która między innymi stanowi poligon doświadczalny dla studentów Wydziału Elektrycznego Politechniki Radomskiej. Zainicjował wyjazdowe posiedzenia Zarządu Oddziału, które obok części merytorycznej, posiadają element turystyczny. Na początku bieżącej kadencji zainicjował powstanie Zakładu Innowacyjnego przy ZG SEP, którego jest społecznym dyrektorem.

Osiągnięcia naukowo-dydaktyczne i zawodowe:

Aktywnie uczestniczy w realizacji elektrowni wodnej na rzece Narwii o mocy 200 kW, od 1996 jest członkiem Polskiego Komitetu Oświetleniowego z ramienia ZG SEP, był współorganizatorem Kongresu CIE w Warszawie w 1999 r.

6) Zgłaszający: Oddział Warszawski SEP

Józef Junosza PODOSKI urodzony 3 IV 1900 r. w Antoninach na ziemi Wołyńskiej, zmarł 22 VI 1984 r. w Waszyngtonie.

Wykształcenie: wyższe techniczne - Politechnika Warszawska i Uniwersytet Kalifornijski,

Tytuł naukowy (zawodowy): inżynier elektryk i doktor ekonomii.

Rok wstąpienia do SEP: 1920.

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia:

Państwowe: SKZ – 1936.

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

SEP: Sekretarz Generalny SEP - 1929-39.

Szczególne zasługi w inicjowaniu form działalności oraz propagowanie SEP:

Był znakomitym sekretarzem SEP, potrafił integrować środowisko elektryków. Był niezwykle zasłużonym organizatorem prac stowarzyszeniowych oraz **inicjatorem rozwijania różnorodnych form działalności SEP.** Przyczynił się znacznie do ożywienia prac społecznych (po dokonanej reorganizacji w myśl nowego statutu), utworzenia nowych komisji fachowych i rozszerzenia działalności komitetów naukowych SEP. Był członkiem pierwszego 4-osobowego Zarządu Biura Znaku Przepisowego SEP powołanego w 1933 roku, którego zadaniem było potwierdzanie zgodności wyrobów elektrycznych z wymaganiami Polskich Norm Elektrotechnicznych, opracowywanych w tym okresie także przez SEP, i nadawanie prawa do oznaczania wyrobów Znakiem Przepisowym (w postaci cechy literowej SEP w kole lub Inianej nitki barwy żółtej stosowanej do oznaczania przewodów). W całym powojennym okresie swojego życia utrzymywał stałe kontakty z Polską, odwiedzał kraj i uczestniczył w kilku zjazdach jubileuszowych 40, 50- i 60-lecia SEP.

Osiągnięcia naukowo-dydaktyczne:

W latach 1924-29 działał jako sekretarz *Polskiej Komisji Międzynarodowej Współpracy Umysłowej*, z ramienia której zorganizował m.in. międzynarodowy *Kongres Prawa Autorskiego*, *Kongres Międzynarodowej Federacji Prawa Międzynarodowego*, dwie konferencje IATA (*International Air Traffic Association*), dwa kongresy *Międzynarodowej Organizacji Pokoju* (w Warszawie i w Atenach) oraz kilka innych.

Za całokształt swojej działalności dla zbliżenia międzynarodowego na polu nauki i techniki został odznaczony francuskimi *Złotymi Palmami Akademickimi* jako "*Officier de l'Instruction Publique*".

Brał udział w kilku kongresach i zjazdach międzynarodowych, m.in. Międzynarodowym Kongresie Elektrycznym w Paryżu (CEI), w Anglii (1938), z przebiegu której napisał wspólnie z prof. Kazimierzem Drewnowskim sprawozdanie ogłoszone drukiem.

W ramach CIGRE (założonego w 1921 r.) powstał Polski Komitet Wielkich Sieci Elektrycznych (PKWSE), w skład którego w 1939 r. wchodził: Kazimierz Drewnowski (prezes) oraz Edward Zieliński, Ludwik Jachimowicz, Ludwik Jung i **Józef Podoski**.

7) Zgłaszający: Oddział Poznański SEP

Zbigniew STEIN urodzony 9 VII 1931 r. w Poznaniu.

Wykształcenie: wyższe techniczne, **tytuł naukowy (zawodowy):** prof. zw. dr hab. inż.

Miejsce pracy stanowisko: przez 6 kadencji dziekan Wydz. Elektrycznego oraz 2 lata Prorektor Politechniki Poznańskiej, obecnie emeryt. prac. nauk. Polit. Poznańskiej.

Rok wstąpienia do SEP: 1955.

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia:

Państwowe: ZKz-1969, KKOOP 1975.

Resortowe, regionalne: Medal Kom. Eduk. Narodowej - 1977, OH m. Poznania -1989 i Woj. Pozn.1972, Zasł. Nauczyciel PRL 1987, kilkakrotnie nagr. przez Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki,

SEP:SOH - 1966, ZOH – 1972, Medale; im. M. Pożaryskiego i im R. Podoskiego,

NOT: ZOH – 1982.

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

SEP: Przewodniczący Koła SEP przy Politechnice Poznańskiej – 1961 r., w Zarządzie O. Poznańskiego z-ca skarbnika, członek Kom. Rewizyjnej, Przewodniczący Kom. ds. Młodzieży i Studentów (także w ZG), oraz Przewodn. Sądu Koleżeńskiego – 15 lat, założyciel Tow. Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej - 1961, od 1966 członek Poznańskiego Tow. Przyj. Nauk gdzie do 2008 r. był Przew. Wydz. Nauk Techn. oraz członkiem Zarządu, Członek Komitetu Nauk Elektr. O. Poznańskiego PAN.

Członek Zespołu Dydaktyki, kier. Elektrotech. przy Min. Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki -1985-1990.

NOT: przez jedną kadencję członek Rady Wlkp. Federacji SNT NOT.

Osiągnięcia naukowo-dydaktyczne:

Działalność zawodową rozpoczął w roku 1951 jeszcze jako student w charakterze z-cy asystenta w Katedrze Maszyn Elektr. w W. Szk. Inż. u boku prof. Józefa Węglarza. W krótkim czasie awansował na stanowisko docenta, a już od 1 sierpnia 1986 r. obejmuje stanowisko profesora nadzwyczajnego. Jego działalność naukowo-badawcza jest związana głównie z maszynami elektrycznymi i obejmuje w szczególności: ● stany niesymetr. elektrycznych maszyn indukcyjnych ● elektromagnetyczny. transport i dozowanie płynnych metali ● eksploatacja, badania i diagnostyka maszyn elektrycznych ● układy elektromaszynowe w pojazdach trakcji elektrycznej.

Jest autorem wielu artykułów w czasopismach oraz materiałów na konferencje krajowe i między narodowe. Autor 2 książek-podręczników z zakresu maszyn elektrycznych (6 wydań), kilku skryptów dot. maszyn elektrycznych, współautor 6 prac wyróżnionych lub nagrodzonych. Opracował szereg recenzji artykułów i rozpraw m.in. dla projektów KBN. Promował ponad 250 prac dyplomowych, recenzował 26 rozpraw doktoranckich, 9 recenzji w przewodach habilitacyjnych i 15 recenzji.

W postępowaniu o nadanie stopnia profesorskiego-uczelnianego.

8) Zgłaszający: Oddział Warszawski SEP

Zenon STODOLSKI urodzony 5 I 1938 r. w Terespolu n. Bugiem.

Wykształcenie: wyższe techniczne na Politechnice Warszawskiej - 1961, studia podyplomowe SGH, **tytuł naukowy (zawodowy):** magister inżynier elektryk.

Miejsce pracy, stanowisko: emeryt od 2003 r.

Rok wstąpienia do SEP: 1961.

Posiadane odznaczenia i wyróżnienia:

Państwowe: KKOOP-1987, KOOOP, SKZ-1979, Medal 40-lecia PRL;

Resortowe, regionalne: Zasłużony dla Energetyki - 1996, SO Za zasługi dla Warszawy, medale 10-lat PSE i 50-lat służb dyspozytorskich, Zasłużony prac ZEOC - 1984, Zasłużony Racjonalizator Produkcji – 1976;

SEP: SOH - 1972, ZOH - 1981, Zasłużony Senior SEP - 2006, medal im. M. Pożaryskiego, medal im. . prof. J. Obrąpalskiego - 1981, medal im. K. Szpotańskiego - 2002, medal im. M. Doliwo-Dobrowolskiego – 2008;

NOT: SOH - 1975, ZOH – 1982.

Pełnione funkcje w pracy społecznej:

SEP: 1967-75 członek Jury konkursu „Młody Mistrz Techniki”, 1965-69 wiceprzewodn. Komisji Szkoleniowej OW, 1970-72 przewodn. Komisji Młodzieży i Studentów OW, 1973-78 i 1981-84 sekretarz Zarządu OW, 1978-81 przewodn. Komisji Rewizyjnej OW, 1984-94 i od 2002 r. wiceprezes OW, 1994-2002 prezes OW, od 2006 r. wiceprezes SEP

NOT: od 2002 r. przedstawiciel SEP do Rady FSNT NOT.

Szczególne zasługi w inicjowaniu form działalności oraz propagowanie SEP:

Aktywny działacz SEP, przez ponad 40 lat pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji opisanych wyżej. Szczególne zasługi w propagowaniu szkolenia, podnoszeniu kwalifikacji i organizowaniu działalności społecznej młodzieży cementujących środowisko techniczne w okręgu Warszawy i Mazowsza. Dał się poznać jako wyśmienity organizator umiejący przekonać do realizacji wielu zadań stowarzyszeniowych, umiejący doradzić i podsunąć pomysły do realizacji w bieżącej działalności wielu kół, Zarządu OW i Zarządu Głównego SEP.

Osiągnięcia zawodowe:

Uruchomienie i wykonywanie badań diagnostycznych stacji i transformatorów o napięciu 400, 220 i 110 kV oraz generatorów w kilkudziesięciu stacja elektroenergetycznych zakładów energetycznych i elektrowni. Zaprojektowanie układu ładującego do generatora udarowego w Laboratorium ZEOC w Falenicy na bazie lamp oraz zaprojektowanie wozu pomiarowego do badań eksploatacyjnych na samochodzie marki Nysa. Udział w opracowywaniu szeregu norm, przepisów i instrukcji z zakresu eksploatacji transformatorów. Doradca w zespole doradców przy premierze RP J. Olszewskim z zakresu energetyki. Współautor podręcznika dla studentów Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej pt. „Zagadnienia eksploatacyjne urządzeń energetycznych”. Posiada patent Nr 76594 jako współtwórca pt. „Sposób oznaczania zużycia izolacji transformatorów elektroenergetycznych wysokiego napięcia”. Za wnioski racjonalizatorskie dotyczące regeneracji oleju w transformatorach małej i dużej mocy, zmiany konstrukcji przełącznika mocy produkcji bułgarskiej na konstrukcję produkowaną w kraju otrzymał odznakę „Zasłużony Racjonalizator Produkcji”.

9) Zgłaszający: Oddział Krakowski SEP

Jan STRZAŁKA urodzony 05 IX 1942 r. w Gołaczewach w pow. Olkuskim.

Uczęszczał do Śląskich Technicznych Zakładów Naukowych w Katowicach (1956-62), gdzie uzyskał tytuł technika elektryka. Następnie zdał egzamin na Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH, studia ukończył jako mgr inż. elektryk (1967).

Od roku 1967 pracował na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH, specjalizując się w optymalizacji sieci elektroenergetycznych, kolejno na stanowiskach: stażysty, asystenta (1967-69), starszego asystenta (1969-75), a po obronie pracy doktorskiej (1975) – adiunkta w Katedrze Elektroenergetyki. Odbił staże krajowe i zagraniczne (Związek Radziecki i Czechosłowacja). Kierował wieloma pracami naukowo-badawczymi realizowanymi na zlecenie przemysłu i energetyki. Był zastępcą kierownika Zakładu Sieci i Systemów Elektroenergetycznych oraz przewodniczącym organizowanego cyklicznie Sympozjum NT „Metody Matematyczne w Elektroenergetyce”. Od 2000 r., prowadzi wykłady i ćwiczenia w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Tarnowie. Był promotorem ponad 300 prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

Dr inż. Jan Strzałka jest autorem lub współautorem 5 skryptów z zakr. sieci i urządzeń elektrycznych oraz współautorem „Poradnika Inżyniera Elektryka”, poradników: „Elektroenergetyka”, „BHP w energetyce” (Europex), „Vademecum Elektryka” (COSiW SEP) oraz „Instalacje elektryczne i teletechniczne” i „Sieci, instalacje i urządzenia elektroenergetyczne o napięciu powyżej 1kV” (Verlag Dashoffer). Był recenzentem 5 wydawnictw COSiW SEP. Opublikował ponad 120 artykułów i referatów na konferencjach krajowych i zagranicznych. Od wielu lat jest wykładowcą (przew. Komisji Egz-Kwalifikacyjnej) oraz rzeczoznawcą, i weryfikatorem SEP oraz biegłym sądowym w zakresie elektroenergetyki (od 1991).

Jest aktywnym członkiem SEP od 1965 r. Początkowo był członkiem Zarządu Koła SEP nr 16 przy AGH, a od lat 1970 pracuje w Zarządzie O.Kr. Był wiceprezesem (1981-2002) i jest prezesem (od 2002) OKr. Był członkiem Zarządu Głównego SEP (1994-2002). Jest przewodn. Centralnej Komisji Upnień Zawodowych i Specjalizacji Zawodowej Inżynierów (od 1998) i wiceprzewodn. PK Jakości i Efektywnego Użytkowania EE (od 2003), organizatorem corocznych (od 1998) Seminariów Konsultacyjno-Szkoleniowych dla członków Komisji Kwalifikacyjnych. Brał udział w organizowaniu kilkunastu konferencji n-t. o zasięgu krajowym i międzynarodowym, w tym XXVI Międzynarodowej Konferencji Ochrony Odgromowej w Krakowie (ICLP) (2002). Jest przewodniczącym Kolegium Red. Biuletynu Technicznego O.Kr SEP (od 1998).

Jest autorem wydawanych co 5 lat (od 1979) *Monografii i Biuletynów Informacyjno-Historycznych* OKr SEP oraz wydanego w 2009 r. „*Słownika biograficznego zasłużonych elektryków krakowskich*”.

W **NOT** był sekretarzem Rady Krakowskiej FSNT NOT (1991-97). Jest założycielem i członkiem (od 1999) oraz sekretarzem zarządu (od 2006) Stowarzyszenia Absolwentów Wydziału EAIIE AGH.

Otrzymał (3) odznaczenia państwowe: • Złoty Krzyż Zasługi (1985), • Krzyż Kawalerski OO Polski (2002), • Medal Komisji Edukacji Narodowej (2001).

Otrzymał wyróżnienia stowarzyszeniowe: • sr. i zł. **OH** SEP i NOT, • **Medale SEP** im.: prof. M. Pożaryskiego (1989), prof. J. Groszkowskiego (1996), prof. St. Fryzego (2002) i J. Obrąpalskiego (2005) oraz inż. K. Szpotańskiego (2002), • **Statuetkę** „Wyróżniającego się nauczyciela, opiekuna i sojusznika młodzieży” (2009r.). Jest • **Zasłużonym Seniosem SEP** (2008).

10) Zgłaszający: Oddział Gorzowski

Jerzy SZMYT urodzony 17 XI 1932 r.

Magister inżynier elektryk, obecnie na emeryturze (od 1998). Studia inżynierskie ukończył na Wydziale Elektrycznym Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu (1955), a magisterskie — na Politechnice Poznańskiej (1963).

Pracę zawodową rozpoczął w roku 1955 w Zakładzie Energetycznym Gorzów na stanowisku inżyniera elektryka. Od roku 1961 (przez 22 lata) pracował na stanowisku Głównego Inżyniera I zastępcy Dyrektora Zakładu, a w roku 1989 został Dyrektorem Naczelnym Zakładu Energetycznego. Był zarządcą komisarycznym i restrukturyzátorem Gorzowskich Zakładów Mechanizacji Budownictwa ZREMB (1993-98). Doprowadził do ich prywatyzacji i powstania nowego podmiotu pn. „Spółka Przemysłowa ZREMB SA w Gorzowie Wlkp.” i jako pełnomocnik ds. jakości doprowadził do uzyskania certyfikatu ISO-9001 (1998). W latach 1994-97 był członkiem Rady Nadzorczej Zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże – Gdańsk SA.

Jest członkiem SEP od 1955 r. W opinii Oddziału Gorzowskiego jest najaktywniejszym działaczem SEP na Ziemi Lubuskiej od 54 lat. Działał aktywnie w 2 Oddziałach SEP – Zielonogórskim i Gorzowskim, na wszystkich szczeblach struktury. Był m.in.: prezesem i sekretarzem koła, członkiem OKR (1957-60), członkiem zarządu Oddziału (1960-1978), wiceprezesem OZ (1964-72), inicjatorem, organizatorem i pierwszym przew. Oddziałowej Sekcji Energetycznej (1964-70), członkiem CKSE, współinicjatorem, założycielem i organizatorem Oddziału Gorzowskiego SEP (1976-77). Był pierwszym prezesem Oddziału Gorzowskiego (1977-81) i członkiem Zarządu Głównego SEP (1982-84). W O.Gorz był ponadto: członkiem zarządu (1984-87), przewodn. Rady Ośrodka Rzeczoznawstwa (1990-94), wiceprezesem Oddziału (2002-06), p.o. prezesa (26.3-23.5 2003 r.), przewodn. Oddz. Komisji Historycznej (2002-06). Jest prezesem Koła Seniorów (od 1998), członkiem Komisji Kwalifikacyjnej nr 257 (od 1977).

Był delegatem obu oddziałów na 12-ście WZD SEP w okresie od roku 1956 do roku 2004 oraz delegatem SEP w 4 Kongresach Techników Polskich. Zainicjował odbudowę obiektów małej energetyki wodnej na terenie województwa gorzowskiego – do roku 2008 udało się uruchomić 15 małych prywatnych elektrowni wodnych.

W **NOT** pełnił funkcje: członka Komisji Organizacyjnej Oddz. Wojewódzkiego (1961-66), wiceprzewodn. Zarządu Oddziału Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. (1977-82), przewodn. Rady Wojewódzkiej w Gorzowie Wlkp. (1982-87), członka Rady Głównej (1982-87).

Był również radnym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gorzowie (1984-88), jej wiceprzewodn. oraz przew. Komisji ds. Samorządu Terytorialnego i wiceprzewodn. Społecznej Rady Konsultacyjnej przy Wojewodzie Gorzowskim.

Napisał ok. 30 artykułów informacyjnych opublikowanych w czasopismach SEP i wydał kilka monografii historycznych O. Gorz SEP i energetyki gorzowskiej.

Otrzymane odznaki stowarzyszeniowe: • sr i zł. **OH SEP** i **NOT**, • **Medale SEP** im. prof. Pożaryskiego (1979) i im. prof. Groszkowskiego (2003) oraz inż. K. Szpotańskiego (1997). Jest • **Zasłużonym Seniorem SEP** (2002) i • członkiem honorowym PTPiREE (1999).

Otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień – państwowych (4), resortowych (5) i regionalnych (12), a m.in.: • Srebrny (1974) i Złoty (1980) Krzyż Zasługi, • Krzyż Kawalerski OO Polski (1987) i medal 40-lecia Polski Ludowej (1984); • Złotą Odznakę „Zasłużony dla Energetyki” (1977), Odznakę Honorową m. Poznania (1977), Medal pamiątkowy 50-lecia EC Gorzów (2000), Medal za zasługi dla m. Zielonej Góry (1979).